

Коли засну навіки в домовині

Михайло Старицький

Коли засну навіки в домовині
Й сира земля поляже на мені,
Чи хто згада поета на родині,
Чи прийде хто к могилі, а чи ні?

Кому прийти? Я свої думи-муки
Виспівував в святій самотині:
Злобителі мені в'язали руки,
А друзяки - не рятували, ні!

Удвох тільки з подругою-нудьгою
Ми плентались невідомим шляхом:
Життя пішло на боротьбу з бідною,
Не визначившись уславленим трудом

І от стою я край могили нині,
Під тяжкою переболілих літ:
Так без роси, на спеці, у пустині
І хиріє, і в'яне зараз квіт!